

ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 32. 2) Ποθῶ σφοδρῶς νὰ ἐπανάδω τι Ἴων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) κ. ἀ. : Συνηθισμένο τό 'χα τὸ παιδί κ' ἐδὰ ποῦ μίσησε τ' ἀνεζητῶ Κρήτ. Μ' ἀνεζήτηξε ὁ κιούρις μου Ἀπύρανθ. Ἀνεζητῶ τὸ χωριό μου Κρήτ. || Ἄσμ.

Δὲ μὲ πειράζει ἂν δέ σε δῶ τσαὶ πάλι ἀνεζητῶ σε,
ἢ παλαβὴ μου τσεφαλή μὲ κάνει τσ' ἀγαπῶ σε
Κύθν.

Ἀγάπα με, πουλλάκι μου, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ σε,
μὴν ὦρα ἂν γάμω νὰ σὲ δῶ, κλαίω κι ἀνεζητῶ σε
Α.Κρήτ.

Κ' ἐδώσανε τὴν Ἀρετὴ | καὶ χάνουσαι οἱ ἐννεὰ ἀδερφοί,
γίνεται ἢ μάννα τους ξερὴ | κι ἀναζητᾷ τὴν Ἀρετὴ
(μοιρολ.) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ
Χρυσάντζ. στ. 85 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 214) «ροδόσταγμα τὸν
βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του | καὶ ἀπὴν ἐσύμφερε
τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν λογισμόν του, | ἀναζητᾷ τὸν ἀδελφόν,
τὸν Βέλθανδρον φωνάζει». β) Παθ. εἶμαι περιπόθητος,
ποθοῦμαι ὑπὸ τινος Κῶς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ. : Ὁ καλὸς
ἄνθρωπος ἀναζητεῖται Ἀρκαδ. 3) Ἐπιθυμῶ πολλαχ. :
Τὸ ἀναζητᾷ ἢ καρδιά μου πολλαχ. Τουρναῖ ἢ καρδιά μ' ἀνα-
ζητ' οἱ πουρτουκάλ' Θράκ. (Αἰν.) || Ἄσμ.

Καὶ κάτω 'ς τὴ ριζίτσα του, | καημὸ πῶχει ἢ καρδίτσα του,
τρέχει νερὸ δροσᾶτο | κ' ἢ καρδιά μ' ἀναζητᾷ το
Θράκ. 4) Ἐπισκέπτομαί τινα (ἐκ τῆς σημ. τοῦ πορεύε-
σθαι πρὸς ἀναζήτησιν) Ἀπουλ. 5) Ἀμτβ. ἐπιθυμῶ τὴν
ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα, νοσταλγῶ Κρήτ. : Τὸ κωπέλλι
ἀνεζητᾷ.

ἀναζουδιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀναζουδικὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναζουδιῶ. Παρὰ Μπριγκ. ἀναζουδία.
Υγρασία, νοτίς : Τὰ μάρμαρα τῆς τσάμπρας μου σήμ-
μερα ἐνι μαῦρα 'πὸ τὴν ἀναζουδικιὰν (τσάμπρα = αἰθουσα).
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουδιῶ ἀμάρτ. ἀναζουδικῶ Κύπρ. 'ναζουδ-
κιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀζουδιῶ.
Ἀναδίδω ὑγρασίαν : Ὁ μπότ-της - ὁ τοῖχος ἀναζουδικῶ.
Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

ἀναζουμάδα ἢ, Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ζουμάδα.
Ἡ γηγενὴς ὑγρασία : Τὸ χωράφι ἔχει ἀναζουμάδες.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναζουμώνω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζουμώνω.
Ἀνακτῶ σωματικὰς δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι : Τὸ ζῶ
ἐβόσκησε κι ἀναζούμωσε. Φάε ν' ἀναζουμώσης λιγάκι. Συνών.
ἀναδίνω Β 1 γ, ἀναζῶ Α 1, ἀναθάλλω Α 2, ἀνακα-
ρῶνω (Ι), ἀναλαβαίνω, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναζυμώνω Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω.
1) Μετβ. ζυμώνω ἐπιμόνως, πολὺ ἐνθ' ἀν. : Μὲ τὸ
πολὺ διάβα ἀναζυμώνονται οἱ λάσπες Λεξ. Δημητρ. 2)
Ἀμτβ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης, ζυμοῦμαι
Λεξ. Δημητρ. : Τὰ ψωμιά ἀναζύμωσαν. Συνών. ἀναδίνω
Β 1 γ, ἀνεβαίνω, φουσκώνω.

ἀναζῶ πολλαχ. ἀναζῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀναζοῦ
Τσακων. ἀνεζῶ Α.Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἀναζῶ. Τὸ ἀνεζῶ διὰ τὸν ἀόρ. ἀνέ-
ζησα.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι,

ἐπὶ ἐμφύχων καὶ ἀψύχων πολλαχ. καὶ Τσακων. : Τὴ γου-
ρούνα τὴ θρέψαμε κι ἀνάζησε κ' ἔκαμε δώδεκα γουρ'νόπ'λλα
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀπὸ τὰν καοτζαιρία ἀναζήκαὶ οἱ μουζε
(ἀπὸ τὴν καλοκαιρίαν ἀνέζησαν οἱ μυῖγες) Τσακων. Ἀνα-
ζήτησε ἡ γριά, ὅταν ὠρεῖτσε τὸν ὕψέ σι (ἀνέζησεν ἡ γραῖα,
ὅταν εἶδε τὸν υἱὸν τῆς) αὐτόθ. Μὲ τὴ βροχὴ ἀνάζησαν τὰ
σπαρτὰ Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναζουμώνω.

2) Ἐμφανίζω σημεῖα ζωῆς, ἐπὶ ἐμβρύου τοῦ πρῶτον
σκιρτῶντος ἐν τῇ μήτρᾳ Πελοπν. (Καρδαμ.) : Ἀπὸ τὸν
τάδε μῆνα ἀναζῇ τὸ παιδί. Ἀνάζησε τὸ παιδί.

Β) Μετβ. 1) Ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν Ζάκ. : Ἐγὼ
ποῦ τὴν σκότωσα, ἐγὼ θὰ τὴν ἀναζήσω. 2) Παρέχω εἰς
τινα δυνάμεις σωματικὰς καὶ εὐρωστίαν Πελοπν. (Οἶν.)

ἀναζωντανεύω Κρήτ. — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ.
ἠθογραφ. 2,16

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ζωντανεύω.
Ἐπανερχομαι εἰς τὴν προτέραν ἀκμὴν, ἀναζωπυροῦ-
μαι ἐνθ' ἀν. : Ἀναζωντάνευαν οἱ παλαιεὶς ἀγάπες ΠΠαπα-
χριστοδ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀναζῶ.

ἀναζώνω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀναζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Μετοχ. ἀναζωσμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀνε-
ζωσμένος Ἴων. (Σμύρν.) Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναζώνω νν μι.
1) Περιζώνω τι περὶ τὴν ὀσφύν Λεξ. Δημητρ. : Ἄσμ.
Τὰ φισεκλίκια ἀνάζωσε, τὸ καριοφίλι πῆρε
(φισεκλίκια = φυσιγγιοθήκαι). β) Μέσ. ζώνομαι Ἀθῆν.
(παλαιότ.) : Ἄσμ.

Ὡστε ν' ἀλλάξῃ ἢ Ἀρετὴ, ν' ἀναζωστῇ ἢ Εὐρήνη,
κ' ἢ Χρυσοκουβουκλιώτισσα τὸ δέμα τῆς νὰ βάλλῃ,
ἄλλοι ἀπ' τὴν πόρτα μπαίνουνε κι ἄλλ' ἀπ' τὸ παραθύρι,

11) Μετοχ. ἀναζωσμένος = ὁ ἔχων λελυμένην τὴν ζώνην
Ἴων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος : Φρ. Ἐνπόλυτος
κι ἀνεζωσμένος (γυμνός) Σμύρν. Ἔτρεξε - ἔφτασε γυμνός
κι ἀναζωσμένος (βιαστικά, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ ἐνδυθῇ)
Λακων. || Ἄσμ.

Ὅλοι φτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ καλομαθημένοι
μέσα 'ς τ' ἀγιάζι ξενοχτοῦν γυμνοὶ κι ἀνεζωσμένοι
Χίος

ἀναθάλλω Λεξ. Ἠπίτ. ἀναθάλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Λοκρ.) ἀναθέλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναθίλλω Ἠπ.
— ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 74 ἀνεθάλλω Θήρ.

Τὸ μεταγν. ἀναθάλλω. Τὸ ἀναθίλλω ἐκ τοῦ
ἀνάθειλα ἀορ. τοῦ τύπ. ἀναθέλλου, ἐν ᾧ ὁ ἐκ τοῦ
ἀτόνου ε προελθὼν φθόγγος ι καταστάς πάγιος ἐν τῷ
γλωσσικῷ αἰσθηματι διετερήθη καὶ μετὰ τὸν τονισμόν.
Τὸ ἀνεθάλλω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνεθαλα. Πβ. ἀναδίνω
- ἀνεδίνω, ἀναδοτῶ - ἀνεδοτῶ κτῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπτύσσομαι εἰς ἡλικίαν, ἀκμάζω,
ἐπὶ παιδίου Θήρ. : Ἀνεθάλλονε τὰ παιδιά. 2) Ἀναλαμ-
βάνω ἐκ νόσου, αναρρωνύω, ἀναζωογονοῦμαι Ἠπ. — Λεξ.
Ἠπίτ. : Ἀνάθιλι τοῦ πιδι Ἠπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Καλ-
λίμαχ. καὶ Χρυσοφρ. στ. 1971 (ἐκδ. SLambros σ. 83)
«καὶ συνεκαρδιώθησαν πάλιν νεκραὶ καρδίαι... | ἀνέ-
θαλον, ἀνέζησαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον». Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀναζουμώνω. 3) Αἰσθάνομαι ἀγαλλίασιν, χαίρω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν. : Ἀμα ἐννοιωσε... βγαλμένες τὲς
λίρες ἀπὸ τὸν κόρφο του, ἀμέσως ἀνάθιλε. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Ἀχιλλ. στ. 103 (ἐκδ. Hesseling) «ἐκεῖνος δὲ
δεξάμενος τῆς κόρης τὸ πιττάκιν | ἀνέθαλε ἢ ψυχίτσα
του, ἐχάρηκεν μεγάλως».

